

Vergaderjaar 1987–1988

19806

Wijziging van de wet toezicht kredietwezen

Nr. 10

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET EINDVERSLAG

Ontvangen 14 december 1987

Noodregeling

De commissie wees erop dat zij in het voorlopig verslag de vraag heeft opgeworpen of, gelet op de bijzondere positie van kredietinstellingen in het maatschappelijk verkeer, het faillissement van banken niet zou moeten worden afgeschaft. Voor een nadere argumentatie verwees zij naar het advies van de Bankraad over het voorontwerp van wet. De commissie zou het op prijs stellen alsnog een reactie op deze gedachtengang te ontvangen.

Alvorens tot een reactie over te gaan lijkt het mij goed eerst de gedachtengang van de Bankraad weer te geven. In zijn advies over het voorontwerp van wet vroeg de Bankraad zich af of het geen aanbeveling verdient om de liquidatie van een insolvent geworden kredietinstelling uitsluitend binnen een expliciet op het bankwezen toegesneden kader te doen plaatsvinden, wat onder meer zou betekenen dat het faillissement voor banken zou moeten worden afgeschaft. Een rechtvaardiging hiervoor zou naar het oordeel van de Bankraad gelegen kunnen zijn in de bijzondere functie die het bankwezen in het maatschappelijke leven vervult. Gezien de taak van De Nederlandsche Bank NV bij de uitvoering van de wet toezicht kredietwezen ligt het volgens de Bankraad voor de hand dat de Bank nauw betrokken blijft bij de al dan niet gedwongen beëindiging van de activiteiten van een kredietinstelling. Daartoe lijkt het gewenst, aldus de Bankraad, dat de liquidatie van een kredietinstelling uitsluitend plaatsvindt in het kader van de Wet toezicht kredietwezen, in het bijzonder onder het regiem van de noodregeling, met uiteraard de mogelijkheid van rechterlijke toetsing.

Het betoog van de Bankraad komt er in feite op neer om de liquidatie van een insolvente kredietinstelling onder het regiem van de noodregeling te laten plaatsvinden. In de memorie van antwoord (kamerstukken II 1986/87, 19806, nr. 7, blz. 4) heb ik reeds opgemerkt dat ook als men een faillietverklaring (als zodanig) achterwege zou willen laten en ook de insolventieliquidatie nog tijdens de noodregeling zou willen laten plaatsvinden, dan toch de formeelrechtelijke en materieelrechtelijke bepalingen van titel I van de Faillissementswet van toepassing zouden moeten worden verklaard, wil men tot een verantwoorde liquidatie kunnen komen. Dit betekent dat binnen de noodregeling alsdan hoe dan ook twee

fasen zouden moeten worden onderscheiden, namelijk de fase waarin «slechts» van een betalingsmoratorium sprake is en de fase waarin de failliete boedel wordt afgewikkeld. Tevens zou het, in verband met de daaruit voortvloeiende wijziging in de materieelrechtelijke positie van crediteuren, noodzakelijk blijven de eventuele overgang van de moratoriumfase in de insolventieliquidatiefase te markeren door een daartoe strekkende, te publiceren, beslissing van de rechtbank. Ten slotte zou een dergelijke overplanting niet gepaard kunnen gaan met een vergroting van de betrokkenheid van de Bank, aangezien de afwikkeling van de liquidatie ook dan in handen van de bewindvoerders, onder toezicht van de rechtbank, zou dienen te blijven.

Gelet op de belangen van de gezamenlijke schuldeisers mag het derhalve materieelrechtelijk gezien geen verschil maken of de insolventieliquidatiefase binnen de noodregeling wordt gebracht dan wel daarbuiten blijft. Ik ben dan ook van oordeel, en mijn ambtgenoot van Justitie deelt deze opvatting, dat aan een dergelijke overplanting geen voordelen verbonden zijn. Hoewel de bijzondere functie die het bankwezen in het maatschappelijke leven vervult vanzelfsprekend wordt onderkend kan ik daaraan gelet op het reeds aangevoerde geen zelfstandig argument ontlenen om toch tot overplanting van de insolventieliquidatiefase in de noodregeling over te gaan. Ik ben voorts van oordeel dat de bijzondere functie die het bankwezen in het maatschappelijke leven vervult reeds tot uitdrukking komt in de huidige Wet toezicht kredietwezen in het algemeen en in de daarin opgenomen noodregeling in het bijzonder. Overigens wordt in artikel 37 van de Wet toezicht kredietwezen nog voorgeschreven dat de rechtbank de bank moet horen alvorens faillietverklaring kan plaats vinden. In de voorgestelde opzet wordt naar mijn oordeel dan ook in voldoende mate aan de door de Bankraad aangegeven overwegingen recht gedaan. Ik meen aldus voldoende op de elementen uit de gedachtingang van de Bankraad te zijn ingegaan.

De commissie tekende aan dat de vraag, of er een soort verificatieprocedure zou dienen te worden gecreëerd voor de algehele of gedeeltelijke insolventieliquidatie onder de noodregeling, haar werd ingegeven door de ervaringen van de curatoren van de Tilburgse Hypotheekbank. Daaruit trok zij de conclusie, dat er in de praktijk kennelijk toch behoefte heeft bestaan aan een dergelijke wettelijke voorziening. De commissie vroeg de regering in het licht van die ervaringen nog eens te willen toelichten waarom naar haar oordeel een procedure tot bindende vaststelling van de passiva kan worden gemist.

Naar mijn mening is hier sprake van een misverstand. De vraag van de commissie in het voorlopig verslag naar de wenselijkheid van een procedure tot bindende vaststelling van de passiva had betrekking op solvante liquidatie dan wel overdracht van verbintenissen onder de noodregeling. Op insolvente liquidatie, waarnaar de commissie thans vraagt, zullen de bepalingen van titel I van de Faillissementswet van toepassing blijven. Deze bevatten een wettelijk voorgeschreven verificatieprocedure, zodat zich op dit punt geen problemen kan voordoen. Ten aanzien van een dergelijke procedure bij solvante gehele of gedeeltelijke liquidatie onder de noodregeling kan worden opgemerkt dat (in beginsel) de regeling van Boek II van het Burgerlijk Wetboek betreffende de vereffening van (solvante) rechtspersonen geldt. Omdat bij een dergelijke vereffening alle vorderingen geheel zullen kunnen worden voldaan, behoeft voorts de rangorde van de schuldeisers niet te worden vastgesteld aan de hand van een verificatieregeling zoals voorzien in de Faillissementswet. Wat betreft overdracht van verbintenissen onder de noodregeling is in de praktijk niet gebleken dat aan een procedure tot bindende vaststelling van de passiva behoefte bestaat. Zo'n procedure is ook niet nodig om tot overdracht te kunnen overgaan, daar de desbetreffende verbintenissen, zij het met een andere wederpartij, in stand blijven. Voorts zullen de bewindvoerders voor het doen van voorstellen als bedoeld in artikel 36,

eerste en tweede lid, van de Wet toezicht kredietwezen veelal door de boekhoudbescheiden voldoende zijn geïnformeerd over de activa en passiva van de desbetreffende kredietinstelling. Ik moge voor het overige verwijzen naar blz. 5 van de memorie van antwoord. Tot slot merk ik op dat de verificatieprocedure, waarin in het voorliggende wetsvoorstel wordt voorzien, alleen wordt voorgesteld met het oog op het doen van tussentijdse uitkeringen tijdens de noodregeling.

Ten aanzien van de toepassing van het gestelde in artikel 36a, tiende lid, vroegen de leden van de C.D.A.-fractie of het niet wenselijk is dat, telkens wanneer er uitkeringen als bedoeld in artikel 36a worden gedaan, daarin ook de inmiddels opeisbaar geworden vorderingen worden betrokken.

In artikel 36a, tiende lid, is bepaald dat op geverifieerde vorderingen welke opeisbaar worden op of na de datum waarop de noodregeling is uitgesproken een uitkering eerst kan worden gedaan zodra deze vorderingen opeisbaar zijn geworden. Dit impliceert dat, telkens wanneer wordt overgegaan tot het doen van tussentijdse uitkeringen, de vorderingen die inmiddels opeisbaar zijn geworden daarbij voor eenzelfde evenredig deel zullen worden voldaan. Voorts betekent dit dat niet opeisbare vorderingen alsnog voor het desbetreffende gedeelte zullen worden voldaan zodra zij opeisbaar zijn geworden. Hiervoor is immers gereserveerd of op andere wijze zekerheid gesteld. In hetgeen door de leden van de C.D.A.-fractie wordt voorgestaan is in het onderhavige voorstel van wet derhalve reeds voorzien.

Wat betreft de problematiek van de rentestop merkten de leden van de P.v.d.A.-fractie op zich te kunnen voorstellen, dat de vrijwilligheid bij het afsluiten van overeenkomsten van de zijde van de bank aanmerkelijk minder vrijblijvend wordt naarmate de situatie nadert, die uiteindelijk de noodregeling rechtvaardigt. Omgekeerd zou zich in dergelijke situaties het fenomeen van «misbruik van voorkennis» kunnen voordoen, hetgeen in een situatie van vermogenoverschot zeer profijtelijk zou kunnen zijn. Zowel een verdere rentestop als het hanteren van één rentepercentage zou naar het oordeel van deze leden bij de kleinere beleggers in elk geval het gevoel van gelijke behandeling versterken.

In de eerste plaats wil ik nog eens in het kort ingaan op de systematiek van de noodregeling en de mogelijkheid tot het doen van tussentijdse uitkeringen. Zoals bekend is de noodregeling een moratoriumfase, waarbij alle contractuele verplichtingen, inclusief de renteverplichtingen, in stand blijven, maar waarbij de nakoming ervan wordt opgeschorst. Aldus bestaat de mogelijkheid om een oplossing te zoeken voor de bij de kredietinstelling gerezen problemen. In de memorie van antwoord heb ik reeds aangegeven te hechten aan het principe, dat geen verder gaande materieelrechtelijke inbreuken worden gemaakt op de contractuele aanspraken op rente die na de aanvang van de noodregeling verschijnt, dan gezien de doelstelling van de noodregeling strikt noodzakelijk is. Het voorgestelde systeem van de tussentijdse uitkeringen en de daaraan ten grondslag liggende overwegingen zijn op dit principe geënt. Met een rentestop zou een vanuit de noodregeling bezien niet noodzakelijke inbreuk worden gemaakt op contractuele renteaanspraken. Dit verdraagt zich niet met het moratoriumkarakter van de noodregeling, waarin slechts binnen het strikte kader van de bijzondere voorzieningen – namelijk in verband met eventuele overdracht van de verbintenissen uit het kredietbedrijf – wijziging van de inhoud van de contracten op zijn plaats kan zijn. Voor de onbillijkheden waartoe een rentestop aanleiding zou geven verwijs ik naar hetgeen in de memorie van toelichting (kamerstukken II 1986/87, 19806, nr. 3 blz. 5 en 6) en in het nader rapport (kamerstukken II 1986/87, 19806, A, blz. 3 en 5) ter zake is opgemerkt. Ook het invoeren van een uniform rentepercentage zou leiden tot een vanuit de

noodregeling gezien niet noodzakelijke openbreking van door partijen gesloten contracten. Daarbij speelt bovendien het probleem welk rentepercentage zou moeten worden gekozen.

De door de leden van de P.v.d.A.-fractie in dit verband beschreven situaties beschouw ik als hypothetisch. In een situatie waarbij derden nog niet bekend zijn met de mogelijkheid dat de gang van zaken in een kredietinstelling tot het uitspreken van de noodregeling zou kunnen leiden is er geen aanleiding om te veronderstellen dat de kredietinstelling zich gedwongen zal zien hogere rentepercentages aan te bieden om middelen te kunnen aantrekken. De kredietinstelling staat immers als een gewone kredietwaardige marktpartij te boek. In de situatie dat algemeen bekend is dat de kredietinstelling in kwestie in moeilijkheden verkeert kan ik mij moeilijk voorstellen dat anderen bereid zullen zijn middelen te verschaffen ook al worden door de kredietinstelling gunstigere voorwaarden aangeboden. Mocht dit toch het geval zijn, dan zal zulks als regel gericht zijn op de continuïteit van de kredietinstelling en hooguit reeds bestaande crediteuren betreffen die additionele middelen verstrekken ter securering van reeds uitstaande vorderingen. Dat de enkeling die bekend is met de slechte gang van zaken bij de kredietinstelling «misbruik van voorkennis» zou maken, omdat dit in een situatie van vermogensoverschot zeer profijtelijk zou zijn, lijkt mij niet waarschijnlijk. De vraag of het vermogensoverschot permanent zal blijken is met te veel onzekerheden omgeven. Voorkennis zal eerder leiden tot pogingen de ter beschikking gestelde middelen zo snel mogelijk terug te trekken.

Toezicht en informatieverstrekking

De leden van de P.v.d.A.-fractie waren niet overtuigd door de argumentatie met betrekking tot een mogelijke wijziging van artikel 11, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen. In het algemeen hadden deze leden bezwaar tegen een soort «pseudowetgeving» in de vorm van feitelijke verplichte overeenkomsten buiten de formele wetgeving om. Flexibiliteit is naar oordeel van deze leden ook mogelijk binnen de formele wetgeving, bij voorbeeld via een «kan»-bepaling.

In tegenstelling tot het door de leden van de P.v.d.A.-fractie ingenomen standpunt zie ik geen bezwaren tegen dergelijke overeenkomsten. Binnen het gegeven wettelijke kader kan aan betrokkenen worden overgelaten hoe aan het bepaalde in artikel 11, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen het beste uitwerking kan worden gegeven. Een wijziging van deze bepaling acht ik niet opportuun om de redenen die op blz. 9 van de memorie van antwoord zijn uiteengezet.

Vermogenseis bijkantoren buitenlandse banken

De leden van de C.D.A.-fractie gaven aan dat, hoewel de beantwoording van hun opmerkingen hen ervan had overtuigd dat de consolidatiegedachte op zich zelf veld wint, hun bezorgdheid die zij in het voorlopig verslag in concrete vragen hadden verwoord ten aanzien van het gewijzigd artikel 10 van de Wet toezicht kredietwezen niet was weggenomen. Deze bezorgdheid was in het bijzonder blijven bestaan met betrekking tot situaties, waarin de vestiging in Nederland niet aan de uiteindelijke moedermaatschappij in het buitenlandse bankconcern toebehoort, maar aan een dochtermaatschappij van deze maatschappij, ook al was deze een onder toezicht staande bankinstelling op het moment dat naar de vergunning als kredietinstelling werd verleend. Het ging deze leden erom, dat de uiteindelijke moedermaatschappij van het buitenlandse bankconcern, gevestigd in de Europese Gemeenschappen of daarbuiten, juridisch gebonden is om in te staan voor de verplichtingen van de Nederlandse vestiging. Dit was ook de strekking van hun concrete vragen in het voorlopig verslag, die echter naar het oordeel van deze leden niet

beantwoord zijn. Deze leden vroegen derhalve nader of het niet gewenst is, dat er in een situatie als hiervoor geschetst een garantieverklaring van de uiteindelijke moedermaatschappij wordt geëist bij de verstrekking van een vergunning om hier te lande als kredietinstelling werkzaam te zijn.

De vraag van de leden van de C.D.A.-fractie heeft betrekking op de situatie dat in Nederland een bijkantoor is gevestigd van een dochtermaatschappij van een buitenlands bankconcern. Alvorens op de concrete vraag van de C.D.A.-fractie ten aanzien van het eisen van een garantieverklaring in te gaan zal ik eerst aangeven hoe de voorbereiding geschiedt van een door de Nederlandsche Bank op grond van artikel 2 van de Wet toezicht kredietwezen te verlenen vergunning voor het uitoefenen van het bedrijf van kredietinstelling.

De Nederlandsche Bank neemt voorafgaande aan het verlenen van een vergunning aan zowel een Nederlands bijkantoor als aan een Nederlandse dochtermaatschappij van een bank van buiten de Europese Gemeenschappen, contact op met de toezichthouder van het land alwaar het hoofdkantoor c.q. de moederinstelling is gevestigd. De Bank zal daarbij deze toezichthouder vragen te bevestigen dat op de betrokken instelling geconsolideerd – derhalve inclusief de activiteiten van haar Nederlands bijkantoor en/of dochterinstelling – toezicht wordt uitgeoefend. In het geval dat de bank van buiten de Europese Gemeenschappen op haar beurt deel uitmaakt van een groter geheel, zal de Bank zich wenden tot de instantie welke het «overall»-toezicht op het desbetreffende bankconcern uitoefent. Op deze wijze wordt zekerheid verkregen dat – in het belang van crediteuren van het Nederlandse bijkantoor of de Nederlandse dochtermaatschappij – naast het toezicht van de Bank op grond van de Wet toezicht kredietwezen door een andere toezichthouder toezicht wordt uitgeoefend op het concern waarvan het desbetreffende bijkantoor of de dochteronderneming deel uitmaakt. Ten aanzien van Nederlandse bijkantoren of Nederlandse dochtermaatschappijen van banken die zijn gevestigd in de Europese Gemeenschappen geldt dat de autoriteiten van het zogenaamde thuisland toezicht op geconsolideerde basis moeten uitoefenen op grond van de EEG-richtlijn betreffende het toezicht op kredietinstellingen op geconsolideerde basis (83/350/EEG, PbEG L 193 d.d. 18 juli 1983).

Verder gaan dan deze praktijk, bij voorbeeld door een algemene garantie van de buitenlandse moederinstelling voor de verplichtingen van haar Nederlandse dochter of van het Nederlandse bijkantoor van haar dochter te eisen acht ik niet noodzakelijk. Op blz. 13 van de memorie van antwoord heb ik reeds opgemerkt dat een bijkantoor van een buiten Nederland gevestigde dochter van een buitenlandse bank in Nederland slechts een vergunning als kredietinstelling kan krijgen indien de dochter zelf een onder toezicht staande bankinstelling is. Indien het bijkantoor de desbetreffende vergunning heeft gekregen, wordt door de Bank op het bedrijf in Nederland bedrijfseconomisch toezicht uitgeoefend. Ten aanzien van een Nederlandse dochtermaatschappij kan worden aangetekend dat deze als juridisch zelfstandige instelling eveneens aan alle eisen van het Nederlandse bedrijfseconomische toezicht moet voldoen. Voorts teken ik nog aan dat het eisen van een dergelijke garantie in strijd zou komen met verplichtingen inzake vestiging in Nederland van bijkantoren en dochterondernemingen door niet-ingezetenen, voortvloeiend uit het EEG-Verdrag.

Tenslotte wil ik erop wijzen dat de eigen vermogens eis, bedoeld in artikel 10 van de Wet toezicht kredietwezen uitsluitend verband houdt met het in deze wet verankerde vergunningsstelsel. Ter verkrijging en behoud van een vergunning op grond van artikel 2 van genoemde wet dient een minimum eigen vermogen aanwezig te zijn. Dit minimum eigen vermogen is doorgaans relatief klein in vergelijking met het in het kader van het – van het bedrijfseconomische toezicht deel uitmakende – solvabiliteitstoezicht vereiste eigen vermogen. De bijdrage van het

solvabiliteitstoezicht aan de met de Wet toezicht kredietwezen beoogde bescherming van de belangen van crediteuren is dan ook veel groter dan de bijdrage van het vereiste van een minimumvermogen.

Concluderend ben ik dan ook van mening dat in het geschetste systeem voldoende waarborgen worden geboden voor de belangen van de crediteuren van het Nederlandse bijkantoor of de Nederlandse dochtermaatschappij.

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen voorts welke verduidelijking er uitgaat van de tekst van het voorgestelde artikel 10, tweede lid. Vestigingen kennen nu eenmaal geen uitkeerbare reserves. Deze leden wezen erop dat het kapitaal het verschil vormt tussen de activa en de passiva van de vestiging en dat dit tevens de omschrijving is van het begrip eigen vermogen.

In artikel 2 van het besluit van 28 december 1981 tot uitvoering van artikel 10, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen (Stb. 771) wordt voor de verschillende rechtsvormen waarin een kredietinstelling haar bedrijf kan uitoefenen een omschrijving gegeven van het begrip «eigen vermogen». Voor de naamloze of besloten vennootschap, de vennootschap onder firma, de commanditaire vennootschap en de coöperatieve vereniging is dit eigen vermogen opgebouwd uit gestort of afgezonderd kapitaal vermeerderd met vrije reserves. Bij andere rechtsvormen (natuurlijke personen daaronder begrepen) wordt het eigen vermogen gevormd door het voordelig verschil tussen bezittingen en schulden. In afwijking van deze regeling bij koninklijk besluit is de omschrijving van het begrip «eigen vermogen» van bijkantoren van buitenlandse banken in de huidige Wet toezicht kredietwezen te vinden in artikel 10, tweede lid.

Nadere bezinning op artikel 10, tweede lid, heeft mij tot het inzicht gebracht dat er, bij het laten vervallen van de passage inzake het terugleidingsverbod en inzake de verplichting een bedrag ten minste overeenkomend met het eigen vermogen in Nederland werkzaam te doen zijn, geen noodzaak meer aanwezig is om de met die passages samenhangende definitie van het eigen vermogen van een bijkantoor in de wet zelve op te nemen. In artikel 10, eerste lid, van de Wet toezicht kredietwezen is immers reeds de mogelijkheid gegeven bij koninklijk besluit voor een of meer groepen kredietinstellingen een minimumbedrag aan eigen vermogen vast te stellen, waarbij tevens moet worden bepaald wat onder eigen vermogen wordt verstaan. Hiertoe is overgegaan bij genoemd besluit van 28 december 1981. Het laten vervallen van de in artikel 10, tweede lid, opgenomen definitie van het eigen vermogen van een bijkantoor leidt ertoe, dat de in genoemd besluit voor andere rechtsvormen gegeven definitie van het eigen vermogen eveneens van toepassing wordt op bijkantoren. De leden van de C.D.A.-fractie kan worden toegegeven dat de omschrijving van het eigen vermogen van een bijkantoor als het voordelig verschil tussen bezittingen en schulden bij nader inzien de voorkeur verdient boven de thans in artikel 10, tweede lid, opgenomen definitie. Dergelijke bedragen kunnen worden gevormd door het zogenaamde dotatiekapitaal, vermeerderd met de door het bijkantoor gemaakte winsten die niet zijn afgedragen aan het hoofdkantoor. Bij nota van wijziging zal het voorstel van wet in deze zin worden aangepast.

Geheimhouding

De leden van de C.D.A.-fractie verwezen naar de passage in de memorie van antwoord waar wordt gesteld dat behartenswaardige belangen zich ook na een faillissement van een instelling ertegen kunnen verzetten dat alle informatie wordt gegeven over de gang van zaken die aanleiding gaf tot het faillissement. Daarbij werden genoemd de belangen van andere banken en hun crediteuren. Betekent dit, zo vroegen deze leden, dat fouten en misschattingen van die banken toegedekt moeten kunnen blijven of dat hieruit resulterende verliezen onbekend moeten

kunnen blijven? Of heeft de bewindsman hier andere bedrijfsgeheimen op het oog?

Ter beantwoording van die vragen merk ik het volgende op. Met de door de leden van de C.D.A.-fractie bedoelde passage wordt slechts beoogd aan te geven dat het ook in geval van faillissement van een kredietinstelling denkbaar is dat door de geheimhoudingsbepaling bestreken belangen zich ertegen verzetten dat volledige informatie wordt gegeven over de gang van zaken die aanleiding gaf tot het faillissement. Als mogelijk element voor zodanige afweging heb ik op blz. 15 van de memorie van antwoord genoemd de belangen van andere kredietinstellingen en daarmee van hun crediteuren. Ook kan nog als mogelijk element worden genoemd de omstandigheid dat de bereidheid om de toezichthouder zonderr terughoudendheid te informeren omtrent de mogelijkheden tot deelname aan een reddingspoging zou kunnen afnemen indien het mislukken van die poging zonder meer tot openbaarmaking van in dat kader verstrekte gegevens zou leiden. Zoals bij de memorie van antwoord is benadrukt is ingevolge de geciteerde uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen en van het arrest van de Hoge Raad in vervolg op eerstgenoemde uitspraak komen vast te staan, dat naar geldend recht het aan de rechter is voorbehouden om, als een getuige zich in verband met zijn geheimhoudingsplicht beroept op een verschoningsrecht, de betrokken belangen per geval en per vraag tegen elkaar af te wegen ter beslissing van de vraag of het belang van de waarheidsvinding al dan niet prevaleert boven het belang van de vertrouwelijkheid van bepaalde inlichtingen. Een en ander betekent naar mijn oordeel niet a priori dat fouten of misschattingen van andere banken, die mogelijk in de periode voorafgaand aan het faillissement onderhandelingen hebben gevoerd dan wel bij rechtshandelingen van de faillietverklarde bank betrokken zijn geweest, toegedekt moeten blijven of dat hieruit resulterende verliezen onbekend moeten blijven. Het is aan de rechter overgelaten om, na afweging van de betrokken belangen en uiteraard mede afhankelijk van het antwoord op de vraag of de betrokken gegevens rechtens relevant zijn voor het door hem te berechten rechtsgeschil, te beslissen of en in hoeverre openbaarmaking van bedoelde gegevens noodzakelijk is.

Procedure

Onder verwijzing naar het bij de aanvang van het voorbereidend onderzoek gevoerde schriftelijk overleg (kamerstukken II 1986-1987, 19806, nr. 5) merkte de commissie op, dat voor zover haar bekend nog geen reactie van het kabinet is ontvangen op de in dat overleg besproken kwestie, namelijk het bij de indiening van een wetsvoorstel overleggen aan de Kamer van alle adviezen die ook aan de Raad van State zijn toegezonden.

Bij brief van 29 april 1987 heb ik de commissie bericht dat ik deze kwestie naar het Ministerie van Justitie voor beraad in de Interdepartementale Commissie voor de Harmonisatie van Wetgeving (ICHW) heb doorgeleid. Inmiddels heeft de Minister van Justitie de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal bij brief van 28 oktober 1987 op de hoogte gesteld van de uitkomsten van dit beraad (kamerstukken II 1987-1988, 19806, nr. 9). Het door de ICHW uitgebrachte advies luidt dat in beginsel aan de Raad van State overgelegde adviezen eveneens – zo nodig vertrouwelijk – aan de beide Kamers der Staten-Generaal gezonden dienen te worden. Over de wijze waarop de adviezen worden toegezonden zal nader contact worden opgenomen met de griffie van de Tweede Kamer. Dit zal geschieden in het kader van de herziening van het draaiboek voor de wetgeving.

De Minister van Financiën,
H. O. C. R. Ruding